

Потъването на кораба „Велики океанъ“

Романъ отъ Капитанъ Мариетъ

18)

Превежда Йос. Сжбевъ

Моятъ съпътникъ разбра, че азъ съмъ Риди Мастерменъ и, като ми даде адреса си, ме помоли да го посетя. Обещахъ му да направя това на другия денъ.

Поискахъ да видя нашата къща и се отбихъ. Заварихъ чужди хора, които не само че не ме посрещнаха ласкаво, но ми се изсмѣха въ очитѣ. Излѣзохъ наскърбенъ и отидохъ въ съседната къщичка, въ която намѣрихъ една близка приятелка на майка ми. Отпъво тя не ме позна. Разпитахъ я за всичко. Тя ми разказа за живота на майка ми, следъ моето бѣгство и за смъртта ѝ. Помолихъ я да ми покаже гроба. Добрата жена се стегна и ме отведе до гробищата, където ме остави самъ, съ моитѣ печални мисли.

На другия денъ отидохъ при моя спътникъ. Оказа се, че той е адвокатъ. Следъ като ми зададе много въпроси и се увѣри, че азъ съмъ Риди Мастерменъ, той каза че билъ при смъртта на г-нъ Мастерменъ и че има въ ржцетѣ си важенъ документъ, който доказвалъ че имамъ право да получа една трета отъ застрахователната премия, която нѣкога се падала на баща ми. Този документъ билъ намѣренъ между книгата на г-нъ Мастерменъ.

Подиръ нѣколко дневно тичане, адвокатътъ успѣ да издействува да ми бѣде платена премията отъ сумата, която г-нъ Мастерменъ бѣше завещалъ на едно благотворително заведение. Така получихъ къмъ три хиляди фунта стерлинги и станахъ изведнажъ богатъ.

Едва паритѣ попаднаха въ моитѣ ржце и азъ почнахъ да ги пилѣя безумно. И, можеби, щѣхъ да ги пропиляхъ скоро, ако не се бѣше явилъ при мене моя ангелъ — хранителъ — стариятъ шотландецъ, капитанскиятъ помощникъ Сандерсъ. Той ме посъветва да вложя паритѣ си въ покупката на една скуна. На забележката ми, че съмъ младъ и се боя да взема върху си управлението на кораба, той отговори, че нѣма защо да се страхувамъ, ако взема него за първи помощникъ. Съгласихъ се. Купихме една отлична скуна. Работата отиваше много добре, но азъ се подгордѣхъ и почнахъ да се нося надменно съ Сандерсъ. Той забележа това и поиска да напусне. Отговорихъ му високомерно, че е освободенъ да прави каквото иска. Сандерсъ ме напусна.

Моята скуна бѣше предназначена да пренася търговски товари отъ Вестъ—Индия за Англия и обратно. Веднажъ, безъ да дочакамъ военнитѣ кораби, които трѣбваше да ни съпровождатъ до Англия, азъ потеглихъ самъ, но бѣхъ заловенъ отъ единъ французки катеръ. Озовахъ се въ французкитѣ затвори, където прекарахъ шестъ години. Въ края на краищата, избѣгахъ съ нѣколко другарини и следъ много страдания се завърнахъ въ Англия, съв-

семъ беденъ и окжсанъ. Оставаше ми само едно: да търся мѣсто на нѣкой корабъ. Опитахъ се да постѣпя за втори помощникъ, но всѣкжде ми отказваха. Най-после се отправихъ на единъ прекрасенъ корабъ, който бѣше хвърлилъ котва въ пристанището, и поискахъ работа. Помощникътъ отиде да извика капитана. Подиръ малко къмъ менъ се приближи . . . Сандерсъ.

Азъ се надѣвахъ, че той нѣма да ме познае, но той ми протегна ржка. Засрамахъ се. Той разбра това и ме повика въ каютата си.

Разказахъ му своята история и го помолихъ да ми прости. Той ми даде да разбере, че всичко е забравилъ, назначи ме за свой втори помощникъ и ми даде пари, за да се облека по-прилично.

Този прекрасенъ човѣкъ остана мой другаръ до самата си смъртъ. Следъ смъртта му азъ служихъ още известно време като втори помощникъ, а следъ това матрозъ, каквото си останахъ и до днесъ.

Ето историята на Мастерменъ Риди. Надѣвамъ се нѣкой откъслецъ отъ нея ще ви бѣждатъ полезни.

Сега съмъ вече старъ и ще се чувствамъ щастливъ, ако мога да бѣжда съ нѣщо полезенъ на другитѣ.

— Вие ни сте токова много полезенъ, Риди, че безъ васъ ние бихме загинали. И азъ моля Бога още дълго, дълго да преживѣете щастливо, — каза г-жа Сигревъ.

— Благодаря, — отговори Риди. — А сега да се поимлимъ и да лѣгаме да спимъ.

XXXIII

(Закуска. Пжтешествие изъ острова: Откриване на нови растения и животни)

Сутринята всички станаха рано. Печената риба послужи като отлична закуска. Лакомиятъ Томи едва ли не се задави съ кости.

Щомъ свършиха закуската, Вилиамъ и Риди станаха, задѣнаха раницитѣ, взеха топоритѣ и, като се простиха съ останалитѣ, се опжтиха да изследватъ острова. Съ тѣхъ трѣгна и кучето Ремъ.

Този денъ на изследователитѣ провървѣ. За своя голѣма радостъ тѣ откриха много растения и животни, за които не предполагаха по-рано че се намиратъ въ острова: банани, цава, дива лоза, пиперъ, папагали и др. птици.

Доволни отъ своя находка, Риди и Вили се опжтиха обратно и стигнаха въ жилището единъ часъ преди заходъ слънце. Вилиамъ даде пѣленъ отчетъ предъ своитѣ родители за това което сж видѣли, като показа и клончета отъ различни растения.

Пжтешественицитѣ бѣха много уморени, затова вечеряха рано и легнаха да спятъ.

XXXIV

(Корабъ. Радостъ, надежди и опасение. Разочорование)

Както всѣки пжтъ, Риди стана преди всички и отиде да обиколитъ добитѣка и владенията. Когато спрѣ на брѣга, той се вгледа въ хоризонта. Изведнажъ му се стори, че на северо-изтокъ се вижда корабъ. Поднесе далекогледа къмъ очитѣ си. Действително, не се бѣше излѣгалъ.

Сърдцето на стареца заби силно. Виждаше се ясно, че корабътъ идваше съ всички платна право къмъ острова.

Риди погледа още малко на кораба и се върна къмъ дома. Вилиамъ бѣше вече станалъ. Будни бѣха и другитѣ.

— Вилиамъ, — каза, старика, — ще ти кажа една тайна. Ти самъ ще разберешъ че не бива да я откривашъ никому. Следъ нѣколко часа въпроса ще се реши.

И Риди обясни въ какво се състои работата. Момчето не можеше да продума отъ радостъ. То взе далекогледа и сжщо се вгледа по указаното направление.

— Той идва право къмъ насъ!

— Не говори високо. По скоро да вземемъ топора отъ склада и да се заемемъ за работа. Трѣбва да му дадемъ знакъ.

(Следва на стр. 8)